

тя на пашата пак дума:  
– Кончето ще му докарам,  
кончето, верен побратим,  
да ми Стефана отпуснеш?  
Пашата дума продума:  
– Ази си конче не искам,  
нито си Стефан отпускам.  
Стефановата майчица,  
тя си на паша думаше:  
– Пашо ле, глава голяма,  
Стефана съм посгодила,  
в неделя ще му е сватбата.  
Пашата дума майка му:  
– Булчето ще му изпратиш,  
тогаз ще Стефана да пусна.  
Стефановата майчица,  
тя си при Еленка отива,  
на Еленка всичко разправя.  
Еленка дума майка си:  
– Мале ле, стара свекърво,  
има ли Стефан в дома си,  
юнашки дрехи, читашки,  
пушки бойлии и саби?  
– Имаме холам, Еленке,  
имаме, как да нямаме.  
Че си Елена посъбра,  
нейните девет другарки,  
със девет коня хранени,  
че ги Еленка облече,  
с юнашки дрехи, читашки,  
даде им пушки бойлии  
и остри саби френгии,  
че са за Димотика тръгнали.  
Кога по пътя вървели,  
Еленка дружина думаше:  
– Милни ми дружки, другарки,  
кога в Димотика влеземе,  
силно конете яздете.